

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2019, č. j. 28 A 9/2017 - 39,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2019, č. j. 28 A 9/2017 - 39, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. KUJI 20528/2017, sp. zn. OOSČ 112/2017 OOSC/53, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 18 200 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Chotěboř (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 11. 2016, sp. zn. ODaP-220/2016-Vo, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Uvedeného přestupku se měl dopustit

tím, že dne 31. 5. 2016 v 9.38 hod., v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 119, řídil vozidlo VW Touareg registrační značky X s přívěsem registrační značky X nedovolenou rychlostí; o 13 km/h překročil nejvyšší dovolenou rychlost (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení). Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2017, č. j. KUJI 20528/2017, sp. zn. OOSČ 112/2017 OOSC/53, žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány v tom, že správní spis poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž správní orgány se nedopustily ani žádného jiného porušení zákona. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že došlo ke zkrácení práv žalobce tím, že mu nebyla výzva k doplnění odvolání zaslána do datové schránky (tato byla zaslána poštou). Podle krajského soudu správní orgán s ohledem na okolnosti dané věci, resp. účelové jednání zmocněnce stěžovatele, nepochybil, pokud výzvu k doplnění odvolání doručoval poštou (a nikoliv do datové schránky zmocněnce). Důvodné neshledal krajský soud ani zbývající žalobní námitky (poukazující na vady výroku správního rozhodnutí, nedostatečné odůvodnění zavinění atp.) a žalobu zamítl. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Rekapitulovaný rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele správní orgán I. stupně pochybil, pokud jej řádně nevyzval k doplnění odvolání, jak mu to ukládá § 37 odst. 3 správního řádu a judikatura Nejvyššího správního soudu. Zástupce stěžovatele měl zřízení datovou schránku, proto mu měl správní orgán výzvu k doplnění odvolání doručovat do datové schránky, a nikoliv poštou. Argumentace krajského soudu je nepřipadná a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dále namítal, že nebyla rychlost jím řízeného vozidla měřena správně, resp. v souladu s návodem k obsluze. Polemizoval s odůvodněním rozsudku krajského soudu. Dovožoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a správních rozhodnutí. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby zdejší soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a dále aby uložil žalovanému povinnost uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, jakož i obou rozhodnutí správních orgánů.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*.“

[9] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené

námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[10] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu i správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikturních závěrů a dospěl k závěru, že jak rozsudek krajského soudu, tak obě napadená správní rozhodnutí splňují požadavky přezkoumatelnosti. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění rozhodnutí, avšak nosné úvahy z rozsudku i ze správních rozhodnutí dovodit lze, a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Správní orgány i soud se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil stěžovatel, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejně platí i pro argumentaci krajského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou námitku, ve které stěžovatel namítal, že nebyl řádně vyzván k doplnění odvolání.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně doručoval prvostupňové rozhodnutí do datové schránky zmocněnce stěžovatele. Toto rozhodnutí napadl žalobce blanketním odvoláním (v odvolání pouze požádal o zaslání některých listin do datové schránky, žádné odvolací námitky neuplatnil). Správní orgán následně vyzval stěžovatele k doplnění odvolání (výzvou ze dne 9. 1. 2017), tu však zmocněnci stěžovatele nedoručoval do datové schránky, ale poštou (prostřednictvím provozovatele poštovních služeb). Ze spisu nevyplývá, že by se zmocněnec s výzvou k doplnění odvolání seznámil, resp. že by následně doplnil odvolání o odvolací námitky. Žalovaný i přesto následně vydal rozhodnutí (vyšel z toho, že došlo k fikci doručení), kterým odvolání zamítl jako nedůvodné (toto rozhodnutí doručil zmocněnci stěžovatele do datové schránky). Na uvedená pochybení poukazoval žalobce následně v žalobě, kde namítal, že došlo k porušení § 37 odst. 3 správního řádu, neboť nebyl vyzván k doplnění odvolání (a to i přesto, že odvolání neobsahovalo ani jednu odvolací námitku).

[13] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud má adresát zřízenou datovou schránku, je povinností správního orgánu doručovat písemnosti do datové schránky. Např. již v rozsudku ze dne 27. 9. 2012, č. j. 4 Ads 34/2012 - 55, Nejvyšší správní

pokračování

soud uvedl, že: „Stěžovatelka měla zřízení datovou schránku, a proto jí mělo být správně doručováno do ní. Místo toho jí však bylo uvedené rozhodnutí doručeno prostřednictvím pošty.“ Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, podle něhož žalovaný rovněž pochybil, pokud doručoval písemnost adresátovi (který měl zřízenou datovou schránku) prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. V rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 - 45, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Pokud si však adresát zřídí datovou schránku, jeho povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. V takovém případě je tedy uplatnění fikce doručení podle příslušných procesních ustanovení (v případě správního řízení podle § 23 odst. 4 správního řádu) vyloučeno.“ Obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 5/2017 - 22, či ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 - 45.

[14] Z uvedené judikatury dále vyplývá, že nesprávné doručování by bylo lze zhojit tím, že by se adresát s obsahem zásilky fakticky seznámil. Např. v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit.“ Stejně tak v rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 - 45, kasační soud uvedl, že je třeba vycházet z „materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je, v souladu s jeho smyslem, především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. V nyní posuzované věci je tedy klíčové to, zda stěžovatel písemnost vskutku fyzicky obdržel. Pokud ano, samotná skutečnost eventuálního pochybení správního orgánu při doručování by neměla zásadní vliv. Znovu je třeba připomenout, že při doručování rozhodnutí žalovaného nebylo možné uvažovat o fikci doručení, neboť žalovaný měl povinnost doručit písemnost stěžovateli do datové schránky, o což se ani nepokusil. Zbývá tedy posoudit, zda (s ohledem na materiální pojetí doručování), lze aprobovat závěr krajského soudu, že se stěžovatel seznámil s rozhodnutím žalovaného dne 21. 2. 2014, respektive po vložení zásilky do jeho domovní schránky. Nejvyšší správní soud se obdobnou situací zabýval již ve shora citovaném rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013 - 28, v němž dospěl k závěru, že za situace, kdy z obsahu správního ani soudního spisu nevyplývá, že by si stěžovatel doručovanou písemnost (napadené rozhodnutí žalovaného) převzal, nelze závěr o doručení učinit ani z pouhé skutečnosti, že podle záznamu poštovního doručovatele byla zásilka po uplynutí úložní doby vhozena do poštovní schránky stěžovatele. Pokud totiž žalovaný nepostupoval procesně správným způsobem při doručování, a nemohla se v důsledku toho uplatnit fikce doručení, leží důkazní břemeno ohledně skutečného doručení napadeného rozhodnutí na žalovaném. K obdobnému závěru ohledně doručení rozhodnutí, jež mělo být doručováno datovou schránkou a nesprávně bylo doručováno poštou a vhozeno do poštovní schránky žalobce, dospěl zdejší soud také v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 As 255/2014 - 36. V nyní posuzované věci jsou okolnosti, z nichž krajský soud dovodil materiální doručení rozhodnutí stěžovateli, prakticky totožné. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit se od svého dosavadního judikatorního přístupu; potvrzuje tedy, že z pouhého vhození rozhodnutí do schránky stěžovatele při (nesprávném) doručování poštou nelze současně dovodit, že se stěžovatel s doručovaným rozhodnutím skutečně seznámil.“ Shodně viz i rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, či ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 15/2015 - 56.

[15] Výše uvedené lze plně vztáhnout na danou věc. I v ní měl zmocněnec stěžovatele zřízenou datovou schránku, správní orgán mu však do ní výzvu k doplnění odvolání nezaslal. Zaslal ji poštou. Ze spisu nevyplývá, že by si zmocněnec stěžovatele zásilku převzal, resp. se s ní seznámil. I přesto žalovaný považoval výzvu za doručnou (a to uplynutím desetidenní fikce) a bez dalšího vydal rozhodnutí o odvolání a krajský soud následně jeho postup aproboval. Jak však vyplývá ze shora citované judikatury, fikce doručení do poštovní schránky nemůže nastat tehdy, pokud má adresát zřízenou datovou schránku (viz např. rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 - 45). Ze spisu přitom nelze dovodit ani to, že se zmocněnec s výzvou fakticky seznámil (rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013 - 28, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 - 45).

[16] Za této situace proto nezbylo (ačkoliv je Nejvyššímu správnímu soudu znám přístup zmocněnce v jiných věcech, jakož i skutečnosti akcentované krajským soudem) než rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovateli totiž nebyla řádně doručena výzva k doplnění odvolání, ač taková povinnost správní orgán tíží (viz § 37 odst. 3 správního řádu a judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53, ze dne 29. 10. 2015, č. j. 6 As 292/2014 - 34, či ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 - 67). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Lze proto shrnout, že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ustanovení § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nepostupoval-li v dané věci správní orgán tímto způsobem, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobilá vyvolat nezákonnost rozhodnutí. Pokud městský soud takto vydané rozhodnutí pro uvedenou vadu nezrušil, rozhodl nezákonně.“*

[17] Jakékoliv další úvahy kasačního soudu by s ohledem na výše uvedené byly přinejmenším předčasné a způsobilé zkrátit účastníky řízení na jejich právech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 103/2007 - 77).

VI.

[18] Z uvedených důvodů proto nemohl napadený rozsudek krajského soudu obstát, a Nejvyšší správní soud jej proto zrušil (výrokem I). Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (viz výše), zrušil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II). V dalším řízení bude žalovaný postupovat v souladu s výše uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tj. při zohlednění výše uvedených právních závěrů a při zachování všech procesních práv stěžovatele znovu rozhodne o podaném odvolání stěžovatele.

[19] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem.

pokračování

[20] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 9 800 Kč.

[21] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3 100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8 400 Kč.

[22] Celková částka tedy činí 18 200 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatele ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu